

Torin zvedl obočí. „Opravdu?“

„Ano. Nevíš proč?“

„Myslím, že vím,“ odpověděl Torin.

„Čelíme obrovským nesnázím. Tíží to celý náš klan.“

Jackovi se zrychlil tep. „Nevím, jak bych mohl pomoci s breccanskými nájezdy.“

„O nájezdy nejde,“ poznamenal Torin. Měl skelný pohled, jako kdyby viděl přízrak. „Ne, je to něco mnohem horšího.“

Jack cítil, jak mu pod kůži zalézal chlad. Začínal si vybavovat chuť ostrovního strachu, jaký to byl pocit, když se pohnula země. Jak se během okamžiku dokázala přihnát mohutná bouře. Jak uměli být duchové laskaví a vzápětí škodolibí. Jak se jejich vrtošivé povahy měnily jako proudy v řece.

Toto místo bylo vždy nebezpečné a nepředvídatelné. Zázraky střídaly hrůzy. Nic ho ale nedokázalo připravit na to, co se mu Torin chystal povědět.

„Jde o naše děvčata, Jacku,“ řekl. „Ztrácejí se.“

KAPITOLA DRUHÁ

Stávalo se, že Sidra viděla ducha Torinovy první manželky, jak sedí u stolu. Objevoval se, když končilo jedno a začínalo další roční období, když byla ve vzduchu cítit změna. Duch Donnelly Tamerlainové se rád vyhříval v ranním světle, oblečený do koženého brnění a plédu, a sledoval, jak Sidra v kuchyni připravuje snídani pro Maisie.

Někdy se Sidře zdálo, jako by ji Donella hodnotila. Jak dobře se starala o manžela a dceru, kteří tu po ní zůstali? Většinu času ale měla pocit, že jí jen dělá společnost. Tak moc byla její duše spjatá s tímto místem. Obě ženy, jednu mrtvou, druhou živou, spojovala láska, krev a půda. Tři provazce, které se navzájem proplétaly tak pevně, že Sidru nepřekvapovalo, že se Donella zjevovala jenom jí.

„Tento podzim musím Maisie poslat do školy,“ pronesla Sidra, zatímco míchala ovesnou kaši. V domku bylo ticho, pronikaly sem první paprsky slunce a vítr zrovna začínal rozdmýhávat ranní klepy. Když Donella mlčela, Sidra se na ni podívala. Seděla na své oblíbené židli u stolu a zlatohnědé vlasy jí splývaly po ramenech. Brnění jí ve světle zářilo a chybělo jen málo, aby bylo úplně průsvitné.